

terwitusti alnast wõiwad siise hüüda. Selle pärast ka juu-
jel ajal wähem riidu abielu ja ühes koos elama rahwa
keskel. Talwel pole rahule manitsejat wärwi meie ärritatud
nerwifid surumas, inimene on kobe hoopis kufesarnasem.
Oli lord aeg, kus ta Wõldri Nihkilil ning Sepa Reinul
waja oli rohelisti vuid ja rohelisti murumaad suurema hoo-
lega silma wõtta. Sest punane tahtis liiga teha, roheline
pidi waigistama. Punane armastab mõistusteta, lõkendawalt
ja loitwalt kui tuli, roheline loodab, et talistused kaowad
ning ootab paremaid aegu.

Ja kui weel sinise juure wõtame, siis wõime wärwidest
wõru teha ja wõru otsjad ulatawad jälle kofku. Punane
ärritas esmalt, siis waigistas roheline üleliigset ärritust
ja püüdis rabu majasse jaata, sinine annab rahule kind-
lust; sinine kinnitab meelt. Nii on sinine see wärm, mis
punase ja rohelisti wärwi kõdina ära waigistab ja lõpetuse
kõige ärritusele teeb. Ta on usu wärm. — Kui ma esmalt
utlesin, et punane wärm meie wanade päralt on, siis mõt-
lesin ma oma nooruse peale. Jah sel ajal oli ta küll
minu armsam ja Nihkli armsam niisamati. Ning nüüd
täidan Nihkli tahtmist ja kõnelelen lord temast ja Wiinist.

Nihkel ja Wiin seisawad selle peatüti otsas üksteise
kõrwas nagu oleksiwad nad mees ja naene wõi pruut ja
peig. Mina küsin, mis õigusega? No aga Nihkel soovib
sedawiisi, jäägu nad siis peale, aga ühe tähenduse pean
ma ometi tegema ja see on see, et Nihkilil ja Wiinul
juguugi õigust pole nii koos seista. Kui mina Nihkli
e ma oleksin, siis kutsuksin ma ta kobe siit paigast ära,
ning ma tean kindlaste, et Wiin isa sedajama teeks. Ma
tean seda sellest, sest et see lord juba nii sündis. Nad
oliwad mõlemad kiriku teel kofku juhtunud, seal lahutati
neid. Edespidi käis Wiin ees ja Nihkel kõmpis taga
järel. Ja nüüd olge lapsed waguft ja wanad pange tähele,
sest nüüd alles algab jutt. Nüüd saate alles kuulda, kuida
kõik oli ja tuli ja sündis, mis suur õnnetus seal juhtus
ja kuida kõik silmad nutu pisaraid täis oliwad:

9. Wanemad.

Sepp kutsuti praegu ära hooft rantama ühe mehele,
kellel wäga rutt näis taga olewat. Ega temast wist nii
pea jälle jutumeest ei saa. Pean katsuma, kuida temata
lorda saan. Ta on weel paar tähendust maha jätnud,
mis wististe minu ja Wiin eluloo tarwis oliwad määratud,
ma panen nad siia ülesse. Wõõra wara on wõõra wara,
teda peab kaduma minemise eest enam hoidma, kui oma
wara. Esmene tähendus käib nõnda:

„Kas oled lumesaju ajal afna all istunud ja waadanud,
kuida pilwist langejad lumefibemed hoonete wabel keerlewad?
Just kuhu tuule hoog juhtub puhuma, sinna on nende käik;
lord ülesse, lord alla, lord lõuna, lord põhja, lord homiku
lord õhtu poole; pole neil tuge ega wäge paigal seista ja
oma tahtmist ning ette seatud raja mõõda sõbise jõuda. Jah,
wõtke kõik tuuled ära, külap siis lumefibemefesed maha oska-
wad sadada. Nõnda on inimesed, nõnda rahwas ja rahwad.“

Wisk kumbel kallis Sepa Rein seda tähendust oma
jutustamises tahtis tarwitada, seda ei saa hõlpsaste teine
kolmas ära määrata, sest meie Sepa Reinu mõtted käiwad
mõnikord wäga imelikult ringi ja tulewad wiimaks selle
asja kohta wälja, mis keegi poleks ette wõinud ära arvata.

Teine tähendus annab natuke aimata, kuhu tarbeks
ta neid tahtnud tarwitada. Ta kõlab nii: „Paks tamme
rahn pendib wihma kões, saadik siis mitte isa armastaw
süda lapse walupisarate all.“ Lugu oli lühidest nii meie
wanematega ja nende kohta sepa tähendused wist käiwad:

Kaks talu seisawad külas wastakute. Teine neist on
mõelingu weerel, teine all madalikus. Suur küla tänaw
käib mõlemi wabest läbi. Alt talust wahtiswad sagedaste
neli wäikest silma õuemärama wabest üle tänawa ülemalt
talust due ning seal oliwad kaks silma wasta wahtimas.
Alt talus oli kaks poisist, ülemal tülukene nugiõpea tüdruk,
terane ja wirt nagu wärten.

Poisid oliwad mõlemad tüdrukust wanemad ja saadeti
mõnda lorda ka asja ajama, nagu talu kobs jalajooksjaid
ikka waja on.